

V.

FORENINGEN AF POSTEKSPEDITØRER
UDENFOR LØNNINGSKLASSERNE.

Vallø, Januar 1907.

Undertegnede Forening af Postekspeditører udenfor Lønningsklasserne tillader sig herved at rette et Andragende til den højtærede Lønningskommission om at vore økonomiske Forhold i de Henseender, som nedenfor ere nævnte, maa blive gjorte til Genstand for Kommissionens velvillige Overvejelser.

Postekspeditørerne udenfor Lønningsklasserne ere, med et Par Undtagelser, Stationsforstandere ved Stats- og Privatbaner, som ved deres Overtagelse af vedkommende Jærnbane-station forpligtes til samtidig som Postekspeditør at varetage de ved Overenskomst mellem Post- og Jærnbanevæsen til Stationen henlagte Postforretninger.

Ved denne Overenskomst har Postvæsenet forbeholdt sig at fastsætte den Sum, hvormed Postforretningernes Udførelse honoreres, og Banerne ere senere, saaledes som Forholdene har vist, ikke i Stand til at gøre nogen Indflydelse gældende i Henseende til Forbedring af vore postale Vilkaar. Postvæsenet betragter os altsaa for saavidt som henhørende under Postetaten, medens det iøvrigt udskiller os af Postetatens Rammer, naar Forslag til Love om Ordning af dennes Lønningsforhold forelægges Ministerium og Rigsdag.

Postekspeditørerne lønnes af en samlet Sum, opført i Statens Budgetforslag § 6, A, 5.

Den Overenskomst eller vel snarere Aftale mellem Post- og Jærnbanevæsenet, paa hvilken Stationsforstandernes dobbelte Stilling hviler, har utvivlsomt til Basis, for Postvæsenets Vedkommende Erkjendelsen af, at det paa denne Maade paa billigere Vilkaar fik oprettet Posthuse paa Landet, end om det selv skulde indrette Postkontorer og ansætte eget Personale, medens for Banernes Vedkommende Hensynet til, at Stationsforstandernes Løn paa denne Maade forbedredes, formentlig har været bestemmende, og der kan sikkert ikke være Tvivl om, at Postvæsenet har staaet sig godt ved denne Ordning, ligesom det ogsaa er en sikker Sag, at den for Stationsforstanderne i Almindelighed har været af stor økonomisk Betydning.

En Adskillelse ligger vore Ønsker fjernt.

De Lønningssatser, der udgøre Begyndelseslønnen og med hvilke denne stiger efter Forretningernes Voksen, ere ikke i væsentlig Grad forbedrede, siden de tvende Bestillinger fra først af forenedes; thi selv om Begyndelseslønnen, der i 1880 var 900 Kr., nu almindeligvis er 1,080 Kr., saa er til Gengæld de — sjældne — Lønningstillæg, der tilstaas for forøget Arbejde, og som i 1880 i Almindelighed udgjorde 180 Kr., nu dalet ned til 90 Kr. om Aaret, saa at Lønnen ofte ikke staaer i noget rimeligt Forhold til det forøgede Arbejde. Skarpest træder dette Misforhold frem ved de efterhaanden opstaaende, ofte ret store Stationsbyer.

Medens der af Postlønnen oprindelig kun fradroges Stationsforstanderne et mindre Beløb af Banerne som Afgift for Husleje og for Jærnbanepersonalets Medhjælp ved Postforretningerne, er Forholdet nu det, at vi vel oppebære Postlønnen ubeskaaren, men saa selv maa betale for fornøden Medhjælp, og Følgen heraf er blevet, at hvor Postforretningerne ere stegne, der er Udgiften til Medhjælp ogsaa steget og Stationsforstanderens Nettoindtægt dalet, i flere Tilfælde endog saa stærkt, at hans personlige Indtægt er blevet ganske minimal.

Det følger af sig selv, at den Medhjælp, vi skal betale af vor Lønning, ikke bliver af større Omfang end uundgaaeligt nødvendigt og gør ikke vort personlige Arbejde mindre, ligesom det er klart, at Regnskabsførelsen og Pengeansvaret ikke kan lægges over paa Medhjælperne, men maa varetages af os personlig; men naar saa er, maa det vistnok kunne kaldes besynderligt og noget i Embedsgerning ellers ukendt, at jo mere Forretningerne vokse, des ringere bliver den Løn, vedkommende Embedsmand oppebærer, og for dette er særligt Bestyrerne ved de større Stationsbyer udsatte.